HSV thuis tegen Uitgeest de sterkste

Zaterdag rond 11 uur klonk een harde knal boven het doorgaans rustige Heiloo. Een “losse “donderslag”, want verder bleef het stil, wat hagel, wat regen, maar geen aanhoudend onweer. Wat twijfel onder de bewoners van Heiloo, die de knal gehoord hadden of het wel onweer was, omdat het bij die ene donderslag bleef. Natuurlijk was het onweer, maar al of niet toevallig het was ook een noodzakelijke symbolische “wake-up” volgens uw verslaggever. Het moest die middag om 12:30u gewoon gebeuren tegen de nummer 2, FC Uitgeest 15-1. Wakker, attent, fel ertegenaan, tegen de club die op 4 punten voorsprong aan de wedstrijd zou beginnen. Zeker na de nederlaag van vorige week. Komt nog bij dat Uitgeest voor HSV een, zoals dat heet, angstgegner is en bekend staat om hun makkelijk scorend vermogen. Genoeg voorbeschouwd. De werkelijkheid overrompelt vaak de “voorbespiegelingen” en blijkt heel anders te zijn dan vooraf voorbeschouwd. Of het door die wake-up donderslag gekomen is, zullen we nooit weten, maar angstgegner of niet, FC Uitgeest werd na 5 minuten al op een verdiende achterstand gezet. De extra warm aangeklede supporters druppelden nog binnen en hadden de mooie aanval, die leidde tot het eerste doelpunt amper of niet kunnen aanschouwen. Voorbereidende en voorzettende Mats en koelbloedige, afmakende Nick lieten er geen gras over groeien, hetgeen met kunstgras over het algemeen al niet zo’n risico is, maar toch, de toon was gezet. FC Uitgeest leek echter ook weer niet geïmponeerd door de snelle achterstand en er ontvouwde zich dan ook een boeiende en bijna gelijkwaardige strijd. Verdedigend was HSV, met Jeroen, Lucas v.d. Horst, David, Raúl en Mika vastberaden en gedegen en bijna foutloos, het middenveld en aanval toonden hun kwaliteiten, maar waar het toch wel aan ontbrak was “vloeiend samenspel” én het “hervatten”. Om dat laatste er even uit te lichten: Er moet door HSV echt uit een ander ***hervatje*** getapt gaan worden. Memoreerden we vorige week al de slechtgenomen uitballen, gisteren viel echt op dat er onvoldoende gehaald wordt uit de spel***hervat***tingen: uittrap vanuit de verdediging, vrije trappen en hoekschoppen leiden bijna altijd tot balverlies! Dat deed FC Uitgeest gisteren stukken beter en dat resulteerde na 20 minuten dan ook in de gelijkmaker uit een vrije trap op zo’n 18 meter afstand van het MIKADOel. Het aanvankelijk goed opgestelde 4-mans muurtje deed er alles aan om enthousiast springend de bal zo weinig mogelijk in de weg zitten, waardoor Mika kansloos gepasseerd werd (zie foto van het springende muurtje). Het laatste kwartier liet een gevarieerder beeld zien met een licht beter Uitgeest, dat, nogmaals, beter omging met de spelhervattingen en iets beter combineerde.

In de tweede helft (b)leek bij Uitgeest de geest uit de fles en werd fel en gedreven HSV op de huid gezeten. Zeker de eerste 10 minuten had de bij het doel van Uitgeest opgestelde fotograaf vooral zijn telelens nodig om nog wat plaatjes te kunnen maken van het strijdgebeuren. Uiteindelijk leek het erop dat het een gelijkspel zou worden. En toen, als of die donderslag ’s ochtends toch een soort voorteken was geweest kwam de apotheose: de euforische chaotische knallende laatste minuten!

Ongeveer 5 minuten voor einde speeltijd, stond één van HSV’s “spelers-die-het-verschil-kunnen-maken” op, in dit geval Mats, die in een allesbepalende rush het beslissende schot in de kruising uit zijn tenen toverde! En daarmee het startsein leek te geven voor een vervroegd carnaval. Een ontlading van het gehele team, inclusief reserves, midden op het veld, die deed denken aan de Kuitwedstrijd in de kuip toen een hattrick van Dirk het kampioenschap van de club uit Rotterdam-Zuid na vele jaren bij de juiste club bracht. Onze (soms te) lieve jongens vierden in onontwarbare kluwen het teamsucces met elkaar, daarmee de enkele frustraties van de afgelopen weken weg te omhelzen!

Van een wedstrijd die na de hervatting misschien nog 1 of 2 officiële minuten te gaan had, was geen sprake meer met een duidelijk diep teleurgesteld Uitgeest en een nog feestvierend gedreven HSV. Achteraf gesproken moet zelfs gesteld worden dat de wedstrijd 1 minuut te lang geduurd heeft. In die zeer memorabele laatste minuut gebeurde veel op verschillende plekken op het veld. Resulterend in soort beeld van een slagveld na de slag met hier en daar verspreid op het veld liggende kermende spelers van beide teams en een hulpeloos weifelend “zoekende” scheidsrechter, die alle trainers en verzorgers, fotografen en grensrechters op het veld toeliet. Bijna niemand was in staat om te reconstrueren wat tot deze chaos geleid had, maar de “gewonden” leken serieus aangeslagen. Er leek

zeker geen sprake van moedwillige zware overtredingen en de scheidsrechter, die hetzelfde dacht en na liep te denken hoe verder te gaan, leek in een impuls plotseling 3 maal op zijn fluit te blazen en daarmee de gedenkwaardige, tragische onverwacht laatste minuut af te sluiten. De overwinning was binnen voor HSV, maar niet geheel zonder schade zoals later bleek. De euforische laatste 5 minuten zal ons nog lang heugen zeker Piet en Raúl, die duidelijk aangeslagen op de grond het laatste fluitsignaal niet gehoord hebben. Van met name Raúl weten we , dat hij voorlopig niet los zal komen van dat laatste moment. Het zal even een paar weken voor hem het laatste voetbalmoment blijven, gehinderd door gescheurde of verrekte enkelbanden en minimaal een weekje rood-wit gips. Hoe het met Piet is, was nog niet bekend bij het ter perse gaan van dit verslag. De ochtend die met een dreun begon galmt figuurlijk nog wel even na, wel met een overheersend positief gevoel. Een overwinning op nummer 2 en het gevoel dat HSV 15-1 een hecht vriendenteam is, dat wel tegen een stootje kan.